

ශ්‍රී ලංකාවේ ආදිවාසී ගායන විශේෂතා පිළිබඳ සංගීතවිද්‍යාත්මක අධ්‍යයනයක්
අයි.එස්.විරක්කොඩි, සංගීත විද්‍යා අධ්‍යයනාංගය, සෞන්දර්ය කලා විශ්වවිද්‍යාලය

ශ්‍රී ලංකාවේ ආදිවාසීන් යනු වැදි ජනතාව ය. ව්‍යාධ ,පුලින්ද, සබර, මලක්බ, වනපස, වනදරු ,වන සරණ, මලක, මල්ලැවි ආදී විවිධ නාමයන් යෙදී ඇති ඔවුන්ට සුවිශේෂී වූ භාෂාවක්, සංස්කෘතියක්, ජීවන රටාවක් තිබේ. නාගරීකරණය නොවීම ද ශ්‍රී ලාංකීක ආදිවාසීන් අතර දැකිය හැකි ලක්ෂණයකි. ආදිවාසීන්ගේ ජීවන රටාව අධ්‍යයනය කිරීම, ඔවුන්ගේ සංස්කෘතික අන්‍යෝන්‍යතා හා සුවිශේෂතා හඳුනාගැනීම තුළින් ශ්‍රී ලාංකීක ආදිවාසීන් සතු ඉපැරණි නාද මාලා පවතී ද? එම ගායනා අභියෝගයන්ට ලක් වී ඇත් ද යි සෙවීම මෙම පර්යේෂණයේ අරමුණ ය. ලිඛිත සාහිත්‍යය මෙන් ම, කෙෂ්ත්‍ර අධ්‍යයනය උපයෝගී කරගනිමින් ශ්‍රී ලංකාවේ ආදිවාසී ගායන විශේෂතා පිළිබඳ විමසා බැලේ.

ඉතිහාසය ආරම්භයේ සිට හුවමාරු සංස්කෘතියට අනුගත ව ජීවත් වූ මානවයා ඔවුන්ගේ සංක්‍රමණවල දී අනෙක් ගෝත්‍රික මානවයා සමග ගැටිණ. ඔවුහු භාණ්ඩ හුවමාරු කරගත්තේ ය. වස්ත්‍ර, යුදායුධ පමණක් නොව භාර්යාවන් ද හුවමාරු කරගැනීමට පෙළඹුණ හ. එහෙත් කිසිම ගෝත්‍රයක් තමා ගයමින් සිටි ගීත හුවමාරු කර නොගත් බව ආචාර්ය කර්ට් සැක්ස් (Curt Sachs) පෙන්වා දේ. වැදි ගෝත්‍රික ජනයා සතු ඉපැරණි නාද මාලා පවතින බව සැක්ස් වැඩි දුරටත් ප්‍රකාශ කරයි.

වැදිදන්ට සංගීත ශාස්ත්‍රයක් හෝ සංගීත භාණ්ඩ හෝ නැත. සිංහල ජනයාගෙන් ඔවුන් ඒවා ලබාගෙන නැත. ඔවුන් අතීතයේ දී තම හැඟීම් ප්‍රකාශ කළේ ඇලපතට ,බඩට හා කලවා ප්‍රදේශයට තට්ටු කිරීමෙනි. නැතහොත් ඇටකටු වැනි යමක් පිඹීමෙනි. නැතහොත් සතකුගේ හඬක් අනුකරණය කරමිනි. එහෙත් ගීත ගායනා කළහ. වැදි සංගීතය ඒ ඒ අවශ්‍යතා අනුව ශාන්තිකර්ම, (මන්ත්‍ර, යාතිකා සඳහා) නැළවිලි ගීත, (විනෝදය, ප්‍රීතිය සඳහා) ලෙස කොටස් දෙකකට බෙදේ.

වැදි ගීත ගෝත්‍රික ගීත ගණයට අයත් වේ. ප්‍රාථමික ගායනාවේ මූලික ලක්ෂණ ඔවුන්ගේ ගායන තුළින් විද්‍යමාන වේ. කිසියම් වදන් පෙළක් ගායනය කිරීමට මිනිසා ගත් ප්‍රථම උත්සහය වැදි ගීත තුළින් පිළිබිඹු වේ. දඹාන ප්‍රදේශයේ පවතින වැදි දරු නැළැවිලි ගීත පිළිබඳ විශේෂයෙන් සඳහන් කළ යුතු වේ. සීමාසහිත නාදමාලා යෙදීම, පටු ස්වර පරාසය , සෑම ගීතයක් ම පාහේ කෙටි පාද සමූහයකින් සැකසී තිබීම වැදි ගීත වල දක්නට ඇති ලක්ෂණයකි. 'ර' කාරය බෙහෙවින් යෙදීම විශේෂතාවකි.